

Единъ религиозенъ човѣкъ изпадналъ въ голѣми противоречия и се обезвѣрилъ. Единъ день той излѣзълъ отъ дома си и трѣгналъ край града да се разходи, да се предаде свободно на мисълта си. Унесенъ въ своитѣ мисли и въ скръбта си, той не забелязалъ, какъ се минали три-четири часа. По едно време усѣтилъ силенъ гладъ. На десетина метра отъ себе си видѣлъ една круша. Приближилъ се до крушата и започналъ да я оглежда отъ всички страни, но не видѣлъ нито единъ плодъ. — И тукъ неуспѣхъ! Никжде не ми върви — казалъ скръбно младиятъ човѣкъ. Едва направилъ две-три стѣпки, задухалъ малкъ вѣтрецъ. Вѣтърътъ разлюлялъ клонетѣ на крушата, и той чулъ, че на земята паднало нѣщо. Бързо се навелъ и видѣлъ, че отъ крушата паднали петъ хубави плода. Съ благодарност изялъ първата круша и си казалъ: Той е! Така изялъ петтѣ круши и следъ изяждането на всѣка круша, благодарилъ на Бога съ думитѣ: Той е! Следъ това той казва: Никога въ живота си не съмъ ялъ тъй сладко и съ благодарностъ, както днесъ.

Той е, Който кара хората да ни обичатъ.

Той е, Който кара вѣтърътъ да вѣе.

Той е, Който ни дава великитѣ блага въ живота.

Той е, Който внася въ умоветѣ ни свѣтли мисли, въ сърдцата ни — благородни чувства и ни кара да постѣпваме смѣло и решително.